

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **N. T. N.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 10. 2015, č. j. 30 A 71/2014 - 47, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014, č. j. MV-12775-7/SO-2014, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 12. 2013, č. j. OAM-2093-10/ZR-2013, kterým byla zrušena platnost povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal odvolací námitky stěžovatelky důvodné a ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, že ve věci stěžovatelky jsou dány důvody dle § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), když stěžovatelce bylo dne 1. 6. 2009 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s panem T. T. T., se kterým uzavřela dne 25. 2. 2009 manželství. Jejich manželství bylo k návrhu stěžovatelky rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 C 53/2013 – 14. Nabytím právní moci tohoto rozsudku dne 8. 4. 2013 přestal být podle žalovaného plněn účel, pro který bylo stěžovatelce povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Z hlediska dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatelky bylo konstatováno, že na osobu stěžovatelky není vázán pobyt žádného rodinného příslušníka a vzhledem k okolnostem manželství stěžovatelky a jeho rozvodu (podle rozvodového rozsudku byl příčinou rozvratu manželství stěžovatelky a jejího bývalého manžela odlišný životní styl a věkový rozdíl, přičemž stěžovatelka navázala vztah s jiným mužem) se nedá očekávat žádná citová vazba stěžovatelky na jejího bývalého manžela. Stěžovatelka dle žalovaného ani žádné důvody, které by měly být vzaty v potaz při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu, neuváděla.

Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 14. 10. 2015, č. j. 30 A 71/2014 - 47, zamítl.

Rozsudek krajského soudu stěžovatelka napadla včasnou kasační stížností, v níž uvedla důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila tím, že výkon nebo jiné následky rozhodnutí žalovaného by pro ni znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Stěžovatelka s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, uvedla, že nabude-li právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí žalovaného, pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky a bude muset ve stanovené lhůtě její území opustit. Opuštění České republiky má pro ni důsledky v několika směrech, neboť má na jejím území vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí. Má zde mnoho přátel, je plně přivyklá zdejšímu způsobu života. Nucené vycestování by proto znamenalo velmi citelný zásah do jejího rodinného a soukromého života. Proto již v tomto ohledu představuje vycestování stěžovatelky nenahraditelnou újmu, neboť podobné zázemí ve svém domovském státě postrádá. V případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by byla rovněž omezena ve svém právu na spravedlivý proces, neboť v řízení o kasační stížnosti musí být zastoupena advokátem. Pokud se nechce vystavovat postihu za nelegální pobyt, byla by na právu na spravedlivý proces, které zahrnuje i právo účastníka vystupovat v řízení osobně a být v kontaktu se svým právním zástupcem, zásadně krácena, protože tento kontakt bude významně omezen. Stěžovatelka rovněž uvedla, že na území České republiky úspěšně podniká a v důsledku nuceného vycestování by musela svou podnikatelskou činnost přerušit, což se s ohledem na okolnosti věci v zásadě rovná jejímu ukončení. Podle názoru stěžovatelky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není ani v rozporu s veřejným zájmem

Žalovaný s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasil, neboť podle jeho názoru nejsou pro jeho přiznání splněny podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s. V důsledku rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle žalovaného nemůže stěžovatelce vzniknout újma; tato by mohla vzniknout až na základě rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky. Nadto nemůže být stěžovatelka na svém právu na soudní ochranu dotčena, neboť je řádně zastoupena a ochrana jejích práv je proto dostatečně zajištěna. Podle žalovaného může být právo stěžovatelky účastnit se projednání věci před soudem zajištěno případně také udělením víza k pobytu do 90 dnů.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno.

pokračování

Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou a dále skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. jsou naplněny.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že vzhledem k jejím stávajícím osobním a rodinným poměrům, jak je stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku a jak vyplývají ze soudního spisu a rozhodnutí správních orgánů, by nucené opuštění České republiky pro ni mohlo znamenat značnou újmu. Nejvyšší správní soud má také za to, že pro výkon stěžovatelčina ústavního práva na spravedlivý proces je nezbytné, aby stěžovatelka mohla zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatelka v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupena advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.

Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byla stěžovatelka skutečně nucena ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohla být stěžovatelka donucena až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že stěžovatelka má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že jí bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v České republice na určitou dobu. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě, tedy umožnění pobytu stěžovatelce na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti, jakkoli dotklo práv třetích osob, ani že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s veřejným zájmem. Ostatně v řízení před krajským soudem sám žalovaný souhlasil s přiznáním odkladného účinku žalobě stěžovatelky a krajský soud usnesením ze dne 28. 7. 2014, č. j. 30 A 71/2014 – 26, žalobě odkladný účinek z těchto důvodů přiznal.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že v daném případě jsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny. Vzhledem k tomu, že žalobě stěžovatelky proti pravomocnému rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny již byl odkladný účinek přiznán krajským soudem, postačí v tomto případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení

řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje také odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu